

Norman Spinrad

Andělé „R“

Když bylo Harrisonu Wintergreenovi devět, poprvé mu došlo, že vezme-li věci za správný konec, bude mu svět ležet u nohou. Tehdy zrovna frčelo sbírání obrázků baseballových hvězd. Kdo jich měl nejvíc, byl jednička. A Harry Wintergreen se rozhodl, že bude obrázkový král.

Ušetřil si dolar a koupil netříděnou stovku baseballových obrázků. Měl štěstí - na jednom z nich byl cenný Yogi Berra. Podařilo se mu uskutečnit tři na sobě nezávislé transakce, při nichž vyměnil zbývajících devadesát devět kartiček za jediné tři Yogi Berry v dalekém širokém okolí. Měl teď sice jen čtyři obrázky, ale zato docela ovládl trh Yogi Berrů. Vyšrouboval cenu Berrů až na závratných osmdesát kartiček. S takto akumulovaným kapitálem ovládl trh Mickey Mantlů, Wi-llie Mausů a Pee Wee Reesů a stal se z něj Rotschild baseballových obrázků.

Střední školou profičel Harry skvěle. Stačilo k tomu naučit se jen jedno - jak psát testy. V posledním roce dosáhl takové virtuozity, že si dokázal poradit s každým testem lip, než kdekdo s bůhvíjak důmyslným tahákem, a tak není divu, že si levou rukou zajistil nabídku na stipendium hned od sedmi universit.

Na vysoké objevil Harry děvčata. Byl docela pohledný a milý a bezesporu by dosáhl značných úspěchů v tomto směru, i kdyby se vše vyvíjelo jako obvykle. Jenže to by nesměl být Harrison Wintergreen.

Harry nelitoval námahy a vypěstoval si koktavost, které se dokázal zbavit, kdykoliv se mu nehodila do krámu, a stejně rychleji zas uměl propadnout.

Málokterá dívka odolala kouzlu pohledného vychovaného mladíka se šarmem, který je sice společenský, ale v hloubi duše skrývá nějaký dávný otřes, díky němuž zadržává. Spousta děvčat se pokoušela odhalit tajemství jeho koktavosti a Harry zatím odhaloval jejich dívčí půvaby.

Ve druhém ročníku ho přestala vysoká bavit a rozhodl se šíleně zbohatnout a stát se odporným pracháčem. Měsíc pečlivě studoval porno romány a během dalších dvou měsíců napsal tři, které prodal po tisíci dolarech.

Za takto vydělané peníze koupil zbrusu nový nablýskaný kabriolet a odjel s ním přes mexickou hranici do

nechvalně proslulého pohraničního města. Ihned se spojil s čističem bot nevalné pověsti a koupil od něj libru marihuany. Čistič pochopitelně vzápětí upozornil celníky, a když se Harry vydal po mostě přes hranici do Států, svlíkli ho na celnici do poslední nitky. Nenašli vůbec nic a Harry v klidu překročil hranici. Drogy z Mexika nepro-pašoval a popravdě řečeno, ani to neměl v úmyslu. Marihuanu zahodil hned po koupi.

Zato se mu podařilo využít mexického embarga na americké vozy a na černo prodal nový kabriolet v Mexiku za patnáct tisíc dolarů.

Se svými patnácti tisíci se Harry vypravil do Las Vegas a dalších šest týdnů trávil tím, že zval lidi na skleničku, půjčoval sázkařům peníze, zkrátka fungoval jako lehce střelený Mikuláš, čímž si získal důvěru těch správných mazavků a rozházel pět tisíc dolarů.

Po šesti týdnech dostal přísně důvěrné burzovní typy a své jmění rozmnožil z deseti na Čtyřicet tisíc.

Odkoupil ze státních přebytků čtyři sta jeepů zabalených po stovce v přepravních kontejnerech. Každý ze čtyř kontejnerů stál deset tisíc a Harry všechny obratem prodal vysoce nedůvěryhodnému středoamerickému režimu za sto tisíc dolarů.

Sebral svých sto tisíc a koupil za ně malinký ostrůvek v Tichomoří, tak bezcenný, že o něj neprojevila zájem žádná země. Prohlásil se za nezávislou vládu, jejíž území je nezdaněné, a rozprodal ostrov po jedenadvacetiakro-vých dílech dvaceti milionářům, kteří potřebovali někam ulít kapitál před zdaněním. Každý pozemek stál sto tisíc dolarů. Poslední z nich stačil udat tři dny před tím, než ho Spojené státy za podpory OSN prohlásily za své území a. daly v plen bernímu úřadu.

Malou část takto získaných dvou miliónů Harry investoval a vypůjčil si na dvanáct hodin pořádný počítač. Díky počítači objevil systém sázek a tím, že připravil britské sázkové kanceláře \p osmnáct miliónů dolarů, podařilo se mu znásobit své jmění na dvacet miliónů.

Za pět miliónů koupil od jakéhosi zbědovaného arabského emirátu obrovský kus nanicovaté pouště a za další dva milióny spustil bombastic-

kou kampaň, která měla všechny přesvědčit, že tenhle kousek pouště plave na naftě. Další tři milióny investoval do podvodného podniku, který se vydával za mocnou olejářskou firmu, jež veřejně nabídla, že tuto poušť koupí za sedmdesát pět miliónů dolarů. Po úporném vyjednávání ji přeplatila skutečná americká olejářská společnost a koupila tisíce čtverečních mil písku za sto miliónů dolarů.

Tak Harrison Wintergreen dosáhl toho, že byl ve svých dvaceti pěti letech odporný pracháč, napakovaný právě tak, jak si předsevzal. Peníze ho tudíž přestaly zajímat.

Rozhodl se, že se bude věnovat dobročinnosti. A věnoval se jí. Zničil sedm nepříjemných latinskoameric-kých režimů a nahradil je šesti demokraciemi a jednou benevolentní diktaturou. Obrátil kmen lidožroutů z Bornea na křesťanskou víru. Založil dvanáct domů pro přestárlé povětrnice a zorganizoval program na kontrolu porodnosti v Indii, při němž bylo sterí-lizováno dvanáct miliónů indických žen. Na těchto akcích vydělal mimo-volně dalších sto miliónů dolarů.

Ve třiceti měl už Harrison Wintergreen dobročinnosti po krk. Rozhodl se, že zanechá stopu v prachu času. A vskutku svou stopu v prachu času zanechal. Napsal světoznámý román o králi Farúkovi. Vynalezl Wintergre-enův filtr, membránu, jíž proudí bez problémů čistá voda, ale sůl se v ní zachytí. Po instalaci mohla Wintergre-enova odsolovací stanice připravit neomezené množství vody a náklady na jeden galon se přitom blížily nule. Za jediný obraz, který namaloval, mu okamžitě nabídli dvě stě tisíc dolarů. On ho však pochopitelně daroval Muzeu moderního umění v New Yorku. Podařilo se mu vyvinout mutaci viru likvidujícího bakterie syfilis a šířícího se stejně jako tato choroba, tedy pohlavním stykem. Bylo to navíc mírné afrodisiakum, takže syfilis byla vymýcena během osmnácti měsíců. Nakonec koupil ostrov u kalifornského pobřeží, pět set stop vysoký skalní útes čnící z mořské hladiny. Tato skála byla přitesána do podoby Harrisona Wintergreena.

V osmatřiceti letech zanechal Harrison Wintergreen dostatečně viditelnou stopu v prachu času. Nudil se. Rózhlížel se pozorně kolem sebe a hledal nové světy, jichž by mohl dobýt.

Takhle tedy vypadal muž, který se ve svých čtyřiceti dozvěděl, že má pokročilou metastázovanou rakovinu, je v beznadějně nevléčitelném stavu a má před sebou už jen rok života.

První měsíc posledního roku svého života hledal Wintergreen nějakou používanou metodu léčení tohoto typu rakoviny. Zbrouzдал všechny výzkumné ústavy, fakulty medicíny, kliniky, věhlasné kapacity, šarlatány, zázračně uzdravené pacienty, zázračně uzdravující léčitele a drobné stařenky v teniskách. Proti zhoubné rakovině nebylo léku, ani zaručeného, ani podezřelého, ani žádného jiného. Bylo to tak, jak předpokládal, ba víceméně jak doufal. Zas to zbylo na něj.

Druhý měsíc strávil přípravami na řešení tohoto zapeklitého problému. Uprostřed Arizonské-pouště dal vybudovat speciální opevněné sídlo s dokonalou ventilací. Jeho součástí byla i zcela automatická kuchyň s bohatými zásobami najeden rok a biologicko-chemická laboratoř za pouhých pět miliónů dolarů. Další tři milióny stála knihovna plná mikrofilmů, v níž nechybělo jediné slovo o rakovině na celém světě. A konečně, byla tu i lékárna všech lékáren, s neomezeným přísunem doslova všech léků a chemikálií, které jsou známy. Jedy, anestetika, halucinogeny, antiseptika, antibiotika, viricidy, psí sádlo, kořen mandragory, heroin, chinin, kurare, hadí jed - zkrátka všechno. Lékárna ho přišla na dvacet miliónů dolarů.

Sídlo bylo také vybaveno jednosměrným radiofonem a velkým skladem chemikálií včetně radioaktivních látek. Nechyběly výtisky Koránu, Bible, svitky Tóry, Tibetské knihy

mrtvých, Domácí lékař, sebrané spisy Wilhelma Reicha a Aldouse Huxleyho. K zařízení patřil i obrovský a nesmírně nákladný počítač. Na stavbu a vybavení tohoto sídla prasklo zkrátka takřka celé Wintergreenovo konto určené na drobné výdaje.

S perspektivou, že za deset měsíců musí dokázat věc, kterou medicína prozatím považuje za nemožnou, se Harrison Wintergreen konečně nastěhoval do své citadely.

První dva měsíce plundroval knihovnu, spal tři hodiny denně a pravidelně se dopoval benzedrinem. Knihovna obsahovala jen údaje a fakta. Vy excerpoval údaje a vrhl se do lékárny.

Během příštího měsíce vyzkoušel aureomycin, bacitracin, fluorid cínatý, hexylresenciol, hexachlorofen, penicilín, kortison, výtažek ze Žralocích jater a sedm tisíc tři sta dvanáct dalších zá-zraků moderní medicíny, ale žádný z nich nezabral. Začal pociťovat bolesti a zlikvidoval je morfiem. V této likvidaci pokračoval úspěšně i nadále, přičemž jedinou drobnou lapálií byla při tom přílišná závislost na morfiu.

Vyzkoušel chemikálie, radioizotopy, viricidy, křesťanskou věrouku, jógu, modlitby, klystýry, patentované léky, bylinkový čaj, bábu kořenářku a jogurtovou dietu. To spolklo další měsíc času, během něhož Wintergreen hrozně sešel, spálil čím dál tím víc morfiu a morfia. Ale nepomáhalo vůbec nic. A Harrymu zbylo už jen půl roku.

Byl na pokraji zoufalství. Tak na to zkusil jít jinak. Usadil se do pohodlného křesla a celých následujících osmačtyřicet hodin přemítal o svém pupku.

Výsledkem jeho meditací byly na-možené oči a dvě výrazná slova: „spon-

tánní remise“.

Při svých dvoutříměsíčních výzkumech narazil Wintergreen na řadu případů, kde metastázovaná rakovina náhle ustoupila a pacient, jemuž už nikdo nedával naději, se vyléčil. Nikdo nikdy nepřišel na to, jak nebo proč. Bylo to vždycky neočekávané, nezpůsobila to žádná zvláštní léčba, prostě k tomu došlo. Doktoři tento nevy-světlitelný úkaz Šalamounsky nazvali spontánní remise. „Spontánní“ mělo znamenat, že nikdo netuší, co způsobilo náhlé pacientovo uzdravení.

To ovšem vůbec neznamená, že se uzdravil jen tak, bez příčiny.

Wintergreen pookřál, ba dalo by se říci, že opět překypoval energií. Věděl najisto, že se někteří nemocní rakovinou uzdravili.

Rakovina je tedy léčitelná. Takže problém se přemístil z hájemství nemožného spíše do oblasti vysoce nepravděpodobného.

A pokud jde o vysoce nepravděpodobné, na to byl Wintergreen odborník.

Doktoři mu dávali ještě půl roku života, a tak se Harry pustil s chutí do práce. Ze své kompletní rakovinové knihovny vytáhl všechny známé příklady spontánní remise. Všechny informace hodil do počítače - údaje o průběhu choroby, léčebných metodách, o věku, pohlaví, vyznání, rase, přesvědčení, barvě pleti, národnosti, temperamentu, rodinných poměrech, dluzích půjčkách, daňovém přiznání, neurózách, psychózách a oblíbené značce piva. Harrison Wintergreen měl zkrátka v počítači kompletní kádrový profil, každé osoby, která přežila rakovinu.

Pak naprogramoval počítač, aby provedl úplnou prověrku korelací mezi deseti tisíci různými faktory a spontánní remisí. Kdyby jen jediný z těchto faktorů korespondoval s náhlým uzdravením - fenomén spontánnosti by musel být vyloučen.

Ten skvělý počítač přišel Wintergre-ena na sto tisíc dolarů a byl setsakra dobrý, nejlepší na světě. Během dvou minut a 7,894 vteřiny splnil zadání, K odpovědi mu stačil jen jeden jediný lakonický výraz:

„Negativní.“

Slabší náuru by to porazilo^ Člověk konvenčnější šího ražení by se zhroutil. Harrison Wintergreen však pocítil radostné vzrušení.

Vyloučil sakumprásk celý vnější svět jako faktor způsobující spontánní remisi a hned mu bylo jasné, že Člověk je zřejmě prostřednictvím svého těla a psychiky (a možná jen pouhé psychiky) jakýmsi záhadným způsobem schopen léčit a vyléčit sama sebe.

Wintergreen se rozhodl prozkoumat svůj vnitřní svět a zvítězit nad ním. Odebral se do lékárny a připravil si náramný dryják. Do své největší inje-kční stříkačky scedil následující: novo-kain, morfium, kurare, „vluť“, vzácný středoasijský jed působící přechodnou slepotu, olfaktorkain, tajné otupova-dlo čichu vynalezené pěstiteli tchořů, tymnapolin, umrtvující přechodně sluchový nerv (používaný převážně poslanci při zdržovací taktice dlouhých proslovů), velkou dávku benzedrinu, kyselinu lysergovou, psylocibin, výtažek z peoty, mescalín a sedm dalších nebezpečných experimentálních a zakázaných halucinogenů a navíc ještě mločí oko a psí prst.

Pak si lehl na svou velepohodlnou pohovku, potřel si pokožku na levé ruce alkoholem, nabodl žílu a provedl infúzi Čarodějného lektvaru,

Srdce mu pumpovalo. Krev obíhala a roznášela tajemné chemikálie do každičké části jeho těla. Novokain omámil všechny jeho hmatové buňky. Morfium eliminovalo bolest. Vluť mu zaslepil zrak. Olfaktorkain ho připravil o Čich. Tympanolin ho ohlušil. Ku-rare ho ochromilo.

Konečně byl ve vlastním těle úplně sám. Nedoléhaly k němu žádné vnější podněty. Byl dokonale zbaven smyslů. Touha upadnout do blahého bezvědomí byla k nevydržení. Ani tak cílevědomý člověk jako Wintergreen by nedokázal bez pomoci zůstat při vědomí. Ale koňská dávka benzedrinu mu usnout nedovolila.

Byl vzhůru, byl při vědomí a byl ve světě svého těla, aniž by ho rozptylovaly vnější podněty.

Pak jako bleskurychlé pěsti dobrého boxera udeřily po jednom, po dvou a poté v nejrozumnějších kombinacích halucinogeny.

Wintergreenovy smyslové, orgány byly sice vyřazeny z provozu, ale receptory v mozku nadále pracovaly. Právě na tato mozková centra působila obrovité výbuchy nejrozmanitějších

halucinogenních látek. Zjevovaly se mu věci fantastických barev a tvaru, věci nepopsatelné a bezmezně, Slyšel tajuplné symfonie, přízračné vytí a šílené kvílení. Mozkem mu táhly milióny možných i nemožných vůní a pachů. Zmítaly jím tisíce falešných bolestí a tlaků, jako by se mu právě někdo pokoušel amputovat celé tělo. Smyslová centra ve Wintergreenově mozku byla jako obrovitý nenaladěný radiopřijímač, v němž naprázdno a naplano bloumá nesmyslná zraková, sluchová, čichová a hmatová statická energie.

Dryjáky ho zbavily smyslů, benze-drin ho udržoval při vědomí a čtyřicetiletí v kůži Harrisona Wintergreena ho naučilo chladnokrevnosti a střízlivosti.

Po jistou dobu tápavě uhýbal před údery, zmatený tím novým nepro-středím. Pak ale začal postupně, nejdřív váhavě, a pak stále jistěji, dosahovat sebekontroly. Jeho mysl konstruovala nepravdivé, ale zato dobře použitelné analogie pro činy, které nebyly činy a stavy, které nebyly stavy. Wintergreen tak polidšťoval smyslové vjemy, které se nepodobaly žádným počítkům, jaké kdy dorazily do lidského mozkového centra. Ty analogie, jež vytvářelo Harryho podvědomí prostřednictvím určitého dobře propočteného šílenství, mu umožnily vnímat jeho neprostředí jako prostředí a převádět mentální pochody v jakési druhy akcí, aby mohl pochopit nepochopitelné a splnit svůj nelidský úkol.

Napřáhl pomyslnou ruku a přeladil pomyslné rádio ve svém nitru z dalekého planého vlnového rozsahu vnějšího světa na dosud nepoužité vlnové pásmo jeho těla, tedy onoho vnitřního světa. Byla to jediná možnost, jak zachránit rozum před chaosem.

Zbystřil pozornost, doladil, soustředil své myšlenky a pustil se do boje. Cítil, jak jeho mysl tlačí na tenkou slupku atomů. Bušil do toho rozhraní, do té pomyslné membrány, která se napínala, pružila, vydouvala se, ztenčovala ... a nakonec praskla. Jeho pomyslné tělo překročilo onu hranici a stannulo na druhé straně -jako Alenka za zrcadlem.

Harrison Wintergreen se ocítl ve vlastním těle.

Byla to říše divů, absurdně a velkolepě odpudivá říše divů. Wintergre-enovo hledisko, které se jeho mysl rozhodla považovat za jakési tělo mimo Harryho fyzické tělo, se nacházelo uvnitř rozsáhlé sítě pulsujících arterií, vypadajících jako monstrózní dálniční systém. Analogie krystalizovaly. Teď už to byla dálnice a Wintergreen se po ní řítíl. Jakési vzduté pytle vypouštěly do proudu dopravy nejrůznější věci: hormony, odpadní látky, živiny. Jak splašené taxíky se kolem něj kodrcaly bílé krvinky, zatímco Červené plynule mýjely jakési apatické chodce. Doprava houstla a řídla jako při dopravní špičce na magistrále. Wintgreen pokračoval v jízdě a přitom neustále pátral a pátral.

Zabočil doleva, minul tři uličky a zabočil doprava k lymfatické uzlině. A pak to uviděl - hromadu bílých krvinek připomínající výsledek řetězové dopravní nehody a škodolibého motocyklistu řítícího se přímo k nim.

Černá motorka. Černá kožená kombinéza. Černý, zlověstně černý byl i celý jezdcův obličej kromě dvou krvavě rudých planoucích očí. A prsa a záda černé kožené bundy byla vyzdobena šarlatovým nápisem: „Andělé R“. Andělé rakoviny.

S divokým válečným pokřikem rozpálil Wintergreen svůj pomyslný vůz po myšlené dálnici přímo k imaginárnímu motocyklistovi - rakovin-né buňce.

Prásk! Prásk! Cak! Wintergreeno-. vo auto smetlo motorku a z jezdce zůstal jen obláček jemného černého prachu.

Wintergreen projížděl nahoru a dolu po dálnicích svého krevního oběhu. Uháněl tepnami, kodrcal se žilami a proplétal se úzkými vlásečnicemi. A všude pronásledoval černo-oděnce na motorkách,

„Rakovinné Anděly“, a drtil je na prach pod svými koly.

Pak se ocitl v temném vlhkém lese svých plic. Cválal na pomyslném sněhobílém koni a v ruce držel kopí z čistého světla. Zuřiví černí draci s krhavými očima a ohnivými rudými jazyky se plazili ve spleti větвовí plicních sklípků. Sv. Wintergreen popohnal svého koně, napřáhl kopí a probodával příšery jednu za druhou dokud nezbavil celý posvátný plicní háj těch strašlivých draků...

Vzápětí už letěl nějakou rozlehlou vlhkou jeskyní, nad ním visely masy bůhvíjakých gigantických orgánů a pod ním světélkovala nedozírná plocha slizké pláně pobřišnice.

Z jakéhosi ukrytu někde v zákoutích jeho obrovského bijícího srdce se s nepřičetným řevem vynořila formace Černých stíhaček s krvavě Šarlatovým R na křídlech a ocasech.

Wintergreen šlápl na plyn a přichystal se k bitvě. Vylétl až nad ty záš-kodníky a odstřeloval je svými kulomety, dokud se jeden po druhém a pak už po celých desítkách nezřítily v plamenech dolů na pobřišnici.

Černé a rudé věci na něj útočily v tisíci různých formách. Černá -barva zmaru - a rudá - barva krve. Draci, vojáci, motocyklisté, letadla, lodi a ponorky, tanky i tygři v cévách, plicích a slezině, v hrudi i močovém měchýři - to všechno bylo Rakovinní andělé.

A Wintergreen vedl své pomyslné bitvy v tisíci převtěleních -jako řidič, rytíř, pilot, potápěč, voják, mahút a na bojištích svého těla zanechával se zlobnou a zatvrzelou škodolibostí prach padlých Rakovinných andělů.

Bojoval a bojoval, bil se udatně, zabíjel a pobíjel, až nakonec... ,

Skončil po kolena v moři svých ža-ludečních šťáv, jehož vlny narážely na stěny veliké a smrduté jeskyně jeho žaludku. Proti němu přibíhal na chitinových nohou obrovitý Černý krab s krvavě rudými očima, přidřeplý, mohutný a prvotní.

Krab rychle cupitá ve mířil přes žaludek přímo k němu a přitom zlověstně pomlaskával. Wintergreen se zastavil, vycenil zuby jako vlk, pak se vši silou odrazil, vyskočil vysoko do vzduchu a přistál oběma nohama na tvrdé Černé skořepině.

Krab se pod jeho váhou rozdrobil jako křehká, vydlabaná tykev, vysušená sluncem, a roztříštil se na tisíce drobných částeczek prachu.

Wintergreen byl sám, konečně sám. Zvítězil, poslední a zároveň první Rako vinný anděl byl zničen, 'zapuzen a zcela poražen.

Harrison Wintergreen zůstal sám a vítězný, sám ve svém vlastním těle, začal se ohlížet po nějakém dalším světě, který by mohl dobýt, čekal, až přestanou působit dryjáky, a on se zas vrátí zpátky, do toho světa, co mu vždycky ležel u nohou.

A čekal a čekal a Čekal...

Jedte se podívat do nejlepšího světového sanatoria a najdete tam Harrisona Wintergreena, který se stal odporným pracháčem, Harrisona Wintergreena, který zanechal svou stopu v prachu Času, Harrisona Wintergreena, katatonickou zeleninu.

Harrisona Wintergreena, který aby se mohl utkat s Rakovinnými anděli a zvítězit nad nimi, dokázal vstoupit do svého těla.

Ale nedokázal se z něho dostat ven.

Přeložila Irena Hillmánová